

Predikan

Palmsöndagen 2012, årg. Matteus.

Psalmer: 135, 673, 137, 143, 700:1, 45, 38.

Pär-Magnus Möller

När Jesus rider in i den heliga staden, omgiven av jublande, ropande människor – så vet han vad han kommer att möta. Han ser bakom de glada ansiktena, han ser bortom jublet och lovsången – han ser ända in i varje människas hjärta. Han vet att mitt i den stad som är hans egen och som är avskild från alla andra städer i denna värld till att vara en helig stad, pågår förberedelserna till det yttersta sveket – det svek som är en direkt konsekvens av det allra första sveket – det som skedde då Adam och Eva svek Guds vilja genom att äta av den förbjudna frukten. Årtusendana hade gått och han som initierade sveket i paradiset såg nu fram emot att till sist besegra Gud och hans älskade mänsklighet en gång för alla.

Jesus visste att inne i staden väntade Judas förräderi, Petrus svek, Pilatus lögner, folkets hat mot en oskyldig. Där inne väntade ångest, tortyr, förnedring och en brutal död. Och ända rider han in. Det är detta som är så stort – ändå rider han in. Han tvekar inte – han vet att det är för denna stund han har kommit. Han vet att detta är hans uppgift – den måste utföras – och ingen annan i hela världen kan utföra den. Bara han.

Jag tror att han ler av kärlek till de jublande folkmassorna – han älskar ju dem – det är för deras skull han gör det. Han ser in i deras hjärtan – han ser deras kluvenhet, förvirring, rädsla – han vet vilka krafter som den onde kan använda i dem. Men ändå älskar han dem – älskar dem in till döden: *Herre förlåt dem, de vet inte vad de gör!*

Så får vi på samma sätt som folket i Jerusalem hälsa vår frälsare välkommen till vårt heliga rum, till vår heliga gemenskap. Och han kommer och är mitt ibland oss. Han ler när han ser oss, mig och dig – fastän han ser oss sådana vi är. Han ser allt det vi försöker gömma undan av feighet, rädsla och förvirring. Han ser allt. Varje hjärta ligger öppet för honom. Han ser dina sår, dina slag, ditt mörker – allt. Men han går inte härifrån. Han vill vara här – han vill vara nära ditt och mitt hjärta hur fördärvade de än är av livets strid. Han vet att vi kommer att svika honom många gånger framöver, vi kommer att med Petrus förneka honom, vi kommer att förbanna honom, vi kommer att ljuga om honom och om dem han älskar. Det är ju så att allt ont och allt förtal vi sprider om våra medmänniskor sprider vi också mot honom. Men han stannar ändå kvar: *Jag är med er alla dagar till tidens slut. Alla dagar.*

Den vecka som nu ligger framför oss handlar om denna ogreppbara kärlek – Guds kärlek som övergår allt förstånd. Ty vi får genom Jesu kärleksgärning vara

vissa om att varken död eller liv, varken änglar eller andemakter, varken något som finns eller något som kommer, varken krafter i höjden eller krafter i djupet eller något annat i skapelsen skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår herre! Det är detta Jesus vill få oss att förstå med det lidandesverk som ligger framför honom och som vi på nytt får dela denna vecka.

När Jesus rider in i Jerusalem rider han inte bara in i Israels folks heliga stad – han rider också in i våra hjärtan – in alla människors hjärtan. Hans försoningsoffer på Golgata sker inte bara för några få, utan för alla. Det finns inte någon enda människa som inte Jesus låtit försona med Gud. Att sedan inte alla ser detta eller vill detta är en annan sak. Jesus har redan fullgjort i varje människa allt som behöver fullgöras. Genom dopet och tron bejakar vi detta – öppnar våra liv för detta, välkomna det. Ibland får vi för oss att när Jesus dog så dog han bara för de kristna – men så står det inte: *Så älskade Gud världen att han gav den sin egen Son.* Men denna gåva kan bara verka i hjärtan som vill leva med och under denna försoning därför fortsätter skriften: – *så att de som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv.*

Det nya liv som Jesus vill ge oss räcks åt alla – men levs bara av dem som fått trons gåva.

Med trons gåva är det så att den är just en gåva. Men samtidigt inte något passivt som liksom sänks över en. Trons gåva börjar alltid med en längtan. Längtar du efter att få leva trons liv – ja, då är den längtan Guds kallelse efter dig. Då är det också en uppmaning till dig att be om tro, be om att få se det nya livet, se vad Guds gjort. Därefter handlar det om att börja öva att leva det liv man bett om. Man får börja öva sig i att be regelbundet, man får öva sig i att fira sin gudstjänst, man får öva sig i att samtala om tro, man får öva sig i att gå till bikt, fråga efter själavårdssamtal, öva sig i att skapa goda ordningar i sitt liv. Det är ofta här som många faller bort från tron väg. Man tänker sig att om man fått smaka lite av tron liv så blir det liksom självgående. Så är det inte. För att bevaras i tron behövs goda ordningar. Man måste liksom bestämma sig för hur man vill att ens andliga växt skall se ut. Hur ser min vecka ut – vad gör jag för att hålla rätt fokus, vilka åtgärder beslutar jag mig för? Min upplevelse är att vi generellt är dåliga på det. Vi tänker istället att vi skall försöka gå på känslan. Jag går till mässan när jag känner att det är rätt, jag deltar i tidebönen när jag känner att det är rätt, jag läser min bibel när jag känner att det är rätt, jag går till bikt när jag känner att det är rätt. Men det vet vi att det finns ingen svagare grund att bygga sitt liv på än känslan. Känslan för olika saker beror på dagsform, vad man ätit, hur man sovit, vilka man träffar och en massa andra sådana saker. Bygger du ditt kristenliv på känslan är du faktiskt snart vilse. Du måste bygga ditt kristenliv på ett beslut – ett beslut som är den grund som Guds Ande sedan kan använda och låta dig växa och blir tryggare i tron.

Ibland får vi också för oss att tron är en åsikt – en ståndpunkt i debatten om livet. Så är det heller inte. Tron är snarare det som uppstår när Guds vilja och din vilja möts – när Guds beslut att söka dig och ditt beslut att söka honom möts. Tron är på det sättet en relation som båda parter vill skall växa och stärkas. För att en relation skall växa och stärkas behövs både tid, vilja, prioriteringar och offer.

I episteltexten påminns vi om att vi en gång varit långt borta från Gud – men nu har kommit nära genom Krist blod. Han är vår fred, står det. Han har gjort de två lägren; den människa som svek Gud – och den Gud som älskade människan in i döden – till ett. Fiendskapen, skiljemuren är borta. Han vill göra en människa av de två. *I en enda kropp försonade han de båda med Gud genom korset, då han i sin person dödade fiendskapen.* Vilka fantastiska ord: *I en enda kropp försonade han de båda med Gud genom korset, då han i sin person dödade fiendskapen.*

Jesu intåg i Jerusalem får påminna oss om vad som händer då Jesus rider in i våra liv och vi tar emot honom i tro; han gör oss till ett, ett med oss själva, ett med Gud, ett med alla andra. Det finns inte längre något som skiljer oss från Gud då vi vill säga ja till relationen med honom. Förhänget i templet är plötsligt borta, lagens dömande makt hotar oss inte längre – vi är vänner med Gud själv: *Jag kallar er inte längre tjänare, säger Jesus, jag kallar er vänner!*

I Kristus är vi alltså ett – hela och helade. Samtidigt lever vi kvar i denna skadade värld med alla de sår som livet åsamkat oss. För att vi skall kunna växa allt djupare in i det befriade liv Jesus kallar oss till behöver vi öva vår andliga disciplin. Vi behöver konkret gå in i helgelsens övning; att leva heligt.

Det är väldigt svårt för oss att klara vår andliga växt på egen hand. Vi börjar ofta med höga ambitioner – vi skall be si eller så länge, läsa si eller så mycket i Bibeln osv. Så går det en vecka eller i bästa fall två – sedan hoppar vi över en gång, därefter två – och sedan är ordningen bruten. Så stannar vi upp i vår andliga växt och upplever den bara som krav och lag. Till detta kommer att vi lever i en andligt svår tid – det finns få förebilder för oss i kristet liv och lockelserna bort från det andliga livets väg är oändliga i vårt samhälle. Bekvämlighet och nöje har en sådan stark inverkan på svenskar i dag att vi knappt förmår att hålla emot. När det är så här är det ännu viktigare med beslutet och disciplinen för den andliga växtens skull.

Vilka mål har du för sin andliga växt det år som ligger framför dig – eller har du inga? Tror du att du är annorlunda än alla andra och klarar av att växa på din känsla?

Om de första kristna står det: *De deltog troget i apostlarnas undervisning och den inbördes hjälpen, i brödbrytandet och bönerna.* Apost 2:42

De första lärjungarna var ständigt i templet, de delade liv, läste tillsammans, bad tillsammans – såg varandra som bröder och systrar och tjänade varandra. De ger oss ett tydligt exempel på hur helgelsens väg ser ut.

Vi behöver alla tillhöra i sammanhang där vi kan bli stödda i vår andliga växt. Här i Värnamo kyrka försöker vi, bland mycket annat, bygga ett regelbundet andaktsliv där vi kan gå in och bli stödda av varandra. Tänk om vi ville avge ett löfte för oss själva att i alla fall en gång i veckan delta i en av bönetiderna här i kyrkan – då skulle det vara fullt i Mariakapellet varje dag. Och vilket tecken det skulle bli för staden – varje vecka samlas massa människor till bön två gånger om dagen – vad är det som de funnit som så är så viktigt? Så blir vi genom vår andliga övning också vittnen för staden och för varandra. Detta är bara ett exempel – huvudfrågan kvarstår:– Hur lägger du din plan för din andliga växt under året som kommer. Det är en god tid att nu i stilla veckan ta ett sådant beslut. Hur ser din efterföljelse ut?

Jesus rider in i Jerusalem för att lida, dö och uppstå för att vi skall kunna bli hela och leva heliga liv med ett hopp riktat mot himmelens evighet. Hur vill du svara på denna hans kärlek konkret och tydligt? Det behövs ett svar och ett beslut. Det krävs inga extravaganser – det skall inte vara omöjligt att utföra – (det är alltid bra att rådgöra med någon du litar på – en kristen vän eller en själasörjare) – men vi behöver besluta om vår väg och vårt mål. Att i tro svara ja till Jesu kärlek handlar ju om att konkret bygga en relation med honom, han som skänkt oss det helade försonade livet. Det handlar om att svara honom som älskar oss in i döden.

